

[Indenrigs- og boligministeren.]

heller ikke meningen med dette lovforslag at løse disse problemer som f. eks. dem, det ærede medlem hr. Willumsen var inde på, da han talte om ønskeligheden af en udligningsordning. I samme øjeblik vi får en skattereform, der følger den retningslinie, som skattekommissionens betænkning har lagt for opbygningen af en kommunal skattelovgivning, vil udligningsproblemet fuldstændig skifte karakter. For når det er ligegyldigt, i hvilken kommune en skatteyder af den i økonomisk henseende lidt tungere klasse bosætter sig, fordi han overalt beskattes med den samme procent, følger deraf, at udligningen ikke længere kan ses som et middel til en fordeling af de store indkomsters skattebetalinger over et større område end en kommune, og derfor vil jeg mene, at hele spørgsmålet om udligning mellem hovedstadskommunerne er et spørgsmål, som bør løses i forbindelse med skattereformen.

Jeg er dog ikke helt blind for, at der er udligningsproblemer, som må løses nu. Jeg har i det andet høje ting samme dag, som jeg fremsatte det lovforslag, vi nu har til behandling, fremsat lovforslag om en vis udligning af visse af de forpligtelser, som byggeriet fører med sig. Det går kort sagt ud på, at de store garantier, som omegnskommunerne i særlig grad må påtage sig, fordi det er derude, hvor der er plads og grund til det, at byggeriet skal finde sted, kan udlignes eller i alt fald udlignes til en vis grad over hele hovedstadsområdet. Det drejer sig også om udgifterne til det social-filantropiske byggeri, som jeg meget håber må komme i gang, og som det er meget nødvendigt at få forøget under de nuværende høje byggepriser. Også for dette social-filantropiske byggeri er der tale om et forslag, der tillader en udligning af de udgifter, kommunerne påtager sig som tilskud til gennemførelse af sådant byggeri. Der er også tale om et forslag, der udligner den byrde, kommunerne har ved huslejetilskuddet til børnerige familier. Det er jo klart, at børnetallet i den kommende tid i omegnskommunerne må blive et kommunalt problem, fordi der vil være en koncentration af de unge ægtepar netop i omegnen og derfor en fødselshyppighed, som vil være betydeligt større end den, der findes i gamle og udbyggede kommuner, og følgen deraf vil naturligvis være en økonomisk byrde, ikke mindst gennem disse huslejetilskud. Derfor har jeg stillet forslag i det andet høje ting, der tager sigte på at sprede denne udgift udover

hele hovedstadsområdet. Jeg tror derfor, at dette forslag, som jeg her har omtalt, og som nu er til behandling i et udvalg i det andet høje ting, netop udtrykker mit ønske om en etapevis løsning, hvorved der tages fat på de problemer først, som er mest presserende — problemer, som er så presserende og som har stået på dagsordenen i lange tider, men som er uhyre vanskelige at nærme sig under de nuværende forhold.

Det ærede medlem hr. Willumsen rejste spørgsmålet om vandindvinding. Vi har i indenrigsministeriet ikke slået den tanke ud af hovedet, at der her er brug for initiativ. Jeg tør ikke sige, hvornår vi vil være i stand til at bringe problemet op i et sådant plan, at det kan underkastes en bedømmelse, både fra omegnskommunernes og fra Københavns kommunes side, så at der ved en kulegravning af problemet kan banes vej for et eventuelt lovgivningsinitiativ, men sagen er stadigvæk til overvejelse.

Løvigt må jeg sige, at så længe vi overvejer det, er det dog ikke således, at man ikke kan få vand i kommunerne. Der eksisterer i virkeligheden her et samarbejde mellem kommunerne, som gør, at vi godt kan tage os den tid, der skal til, for at finde den helt rigtige interkommunale løsning af disse problemer.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Federspiel i, at det naturligvis ikke alene kan være spørgsmålet om indbyggertal, der bør være afgørende for, om en eller flere af disse kommuner får Gentofte-status. Det er i høj grad også den kommunale struktur, det gælder, og det synspunkt vil også blive anlagt, når den enkelte kommunes skæbne skal afgøres i forhold til dette lovforslag.

Jeg deler de betragtninger, det ærede medlem hr. Foss gjorde gældende med hensyn til det ønskelige i at opretholde de mindre kommuner. Når jeg er meget skeptisk med hensyn til den velsignelse, der skulle ligge i et hovedstadsråd, en overkommune, skyldes det netop, at en overkommune med et hovedstadsråd som leder jo meget nemt vil blive et organ, som uniformerer hele hovedstadsområdet. Det er klart, at i det øjeblik der lægges store, afgørende sager ind under dette hovedstadsråds afgørelse, bliver afstanden fra borgeren til dette organ altfor lang — og han skal jo dog tilbagelægge den, hver gang han skal i forbindelse med myndighederne om disse sager. Han kommer til at stå overfor et mere upersonligt væsen, et fjernere væsen, hvortil han ikke har samme lette